

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχὸν εἰς τὴν χῆραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΒΕΒΑΙΑΙΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 13. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος} Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1901 Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 4

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ**
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΑΡΣΙΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ

Ὅσον διὰ τὴν περιβολὴν, ὁ μὲν ἀνεψιὸς ἐφόρει πλήρη ταξιδιωτικὴν ἐνδυμασίαν, εὐρύχωρον, ἀνετον, ὑψηλὰ ὑποδήματα μὲ χονδρούς πάτους, καὶ κράνος (κἀσκαν) ἀπὸ ὑφασμα λευκὸν ὁ δὲ θεῖος στυλὴν, ἡ ὁποία ἂν δὲν ἦτο στρατιωτικὴ, μόνον αἱ ἐπωμίδες καὶ τὰ σειρήτια τῆς ἐλειπαν, διὰ νὰ εἶνε. Εἰς μάτην ὁ Παῦλος προσέπαθες νὰ τον πείσῃ, ὅτι ἡ στενὴ αὐτῆ ἐνδυμασία δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τὸ θερμὸν βενεζουελικὸν κλίμα. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἦτο ἀμετάπειστος βεβαίως δὲ θὰ διετήρει καὶ τὸ στρατιωτικὸν πιλίκιον, ἂν ὁ Παῦλος δὲν τον ὑπεχρέωνε διὰ τῆς βίας νὰ φορέσῃ κἀσκαν, ὁμοίαν μὲ τὴν ἰδικὴν του.

Ἐννοεῖται, ὅτι χωρὶς νὰ εἶνε καὶ παραφορτωμένα, τὰ κιβώτια τοῦ λοχίου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του περιεῖχον πᾶν τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τοιοῦτον ταξίδιον, ἂν οὐ ἄλλως τε δὲν θὰ ἠδύναντο καθ' ἄλλον νάντικαταστήσουν τίποτε ἄσπρόρρουχα, ὑποδήματα, εἶδη καλλωπισμοῦ, κλινισκεπάσματα, ὄπλα καὶ πολεμοφόδια ἀρκετά, — ζεῦγος πολυκρότων διὰ τὸν νέον, ἕτερον ζεῦγος διὰ τὸν λοχίαν, καὶ ἀκόμη μίαν καραμπίναν, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος, σπορευτῆς δεξιότητος, ὑπέσχετο, τυχεύσας εὐκαιρίας, νὰ θαυματουργήσῃ.

Εὐκαιρίας; . . . Ἦσαν λοιπὸν τόσο ἐπικίνδυναι αἱ ὄχθαι τοῦ Ὀρενόκου;

Ναὶ καὶ ὄχι.

Ὡς ἐμάθαμεν ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν κ.κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνα, ὁ κάτω Ὀρενόκος, ἀπὸ τῆς πόλεως Βολίβαρης μέχρι τοῦ στομίου τοῦ Ἀπόρη, οὐδένα παρουσιάζει κίνδυνον. Ὁ μεσαῖος Ὀ-

ρενόκος, ἀπὸ τοῦ ρηθέντος στομίου μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, ἀπαιτεῖ κάποιας προφυλάξεως, κυρίως ἐξ αἰτίας τῶν ἰσθμῶν Κουίβων. Τέλος ὁ ἄνω Ὀρενόκος, ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου μέχρι τῆς Σιέρρα-Παρίμας, εἶνε ὁ πάντων ἐπικινδυνώδστερος, διότι φυλαὶ καθ'αυτὸ ἀγρίων λυμαίνονται τὰς ὄχθας του.

Δὲν ἐλησημόησατε βέβαια, ὅτι ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ δύο συναδελφοὶ του δὲν ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσουν πέραν τῆς πολίχνης Ἁγίου Φερνάνδου. Ἀρὰ γὰρ ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιὸς του θὰ ἐπροχώρουν περισσότερο; . . . Τὸ τέρ-

μα τοῦ ταξιδίου των εὐρίσκειτο ἀκόμη πέραν τῆς πολίχνης; ἢ ἀπρόοπτα περιστατικὰ θὰ τοὺς ἐξώθουν ἴσως καὶ μέχρι αὐτῶν τῶν πηγῶν τοῦ μεγάλου ποταμοῦ;

Τοῦτο κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ του γνωρίζῃ, οὕτε ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι!

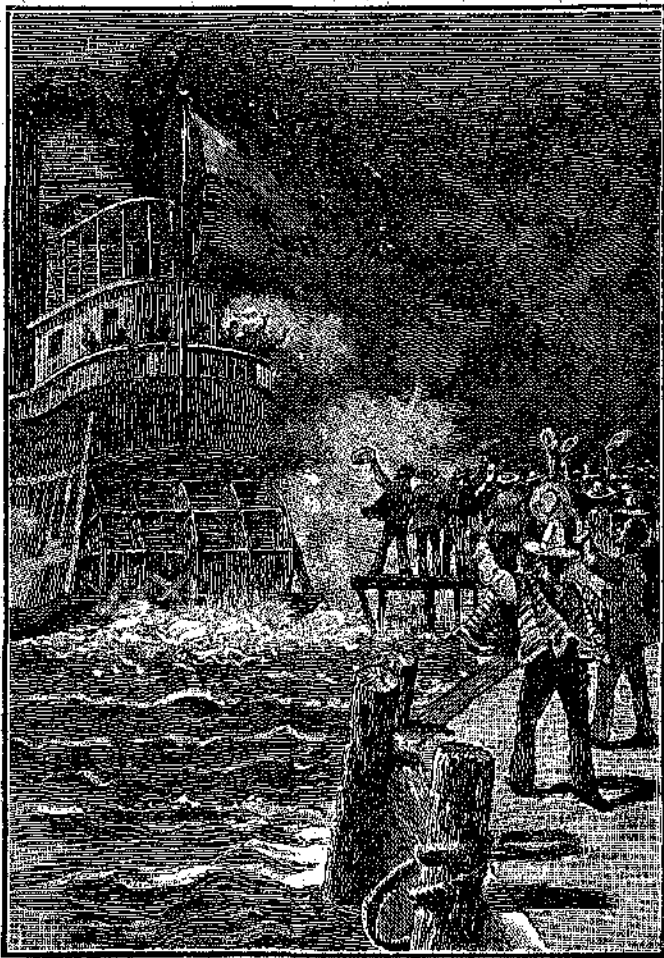
Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ συναγματάρχης Κερμῶρ πρὸ δεκατεσσάρων ἔτων εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, μεταβαίνων εἰς Βενεζουέλαν. Τί θα ἐκάνουν ἐκεῖ, πρὸς ποῖον σκοπὸν καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀπεφάσις νὰ ἐκπατρισθῇ, — χωρὶς μάλιστα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πιστὸν

του λοχίαν, — τί ἀπέγινεν ἔκτοτε, αὐτὰ ὅλα θὰ μᾶς τα εἶπῃ ἡ συνέχεια τῆς παρούσης ἱστορίας. Οὐδὲν ὀριζόμενον καὶ βέβαιον μανθάνομεν ἐκ τῆς συνομιλίας τοῦ λοχίου Μαρσιάλης καὶ τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ του.

Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί εἶχον κάμῃ αὐτοὶ οἱ δύο:

Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων εἶχον ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Σαντεναί, τὸ παρὰ τὴν Νάντην, ὅπου κατόπιν εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν παραθαλασσίαν Σαιν-Ναζαίρη, καὶ ἐκεῖ εἶχον ἐπιβασθῇ τοῦ ὑπερωκεανείου ἀτμοπλοίου Περρέρ, τοῦ διεθυνομένου εἰς τὰς Ἀντίλλας. Ἐκεῖθεν, ἄλλο ἀτμόπλοιον τοὺς εἶχε μεταφέρει εἰς τὴν Γουαῦσαν, τὸ καθ'αὐτὸ ἐπίνευον τῆς Καρακάσης, ὅθεν, μετ' ὀλίγας ὥρας, ὁ σιδηρόδρομος τοὺς ἀπέβιβαζεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βενεζουέλας.

Μόνον μίαν ἐβδομάδα ἔμειναν εἰς τὴν Καρακάσιν, τὴν ἀξιοπεριεργον καὶ γραφικώτατην αὐτὴν πόλιν, τὸ χαμη-

« Μόλις ὁ Σίμων Βολίβαρ ἐξεκίνησεν. » (Σελ. 31 στ. α'.)

λότερον μέρος της οποίας και το ύψλο-
τερον έχουν διαφόρην ύψους γιλίων μέ-
τρων και πλέον ! Μόλις έλαβον καιρόν
νά ανέλθουν επί του λόφου Πολυθα, όπιθεν
έχει τις ενώπιόν του το πανόραμα της
πόλεως, τας κομψάς και αντισημισμίδες
έκτισμένας οικίας της, τὰ έώρατα άλση
μέ τὰ άειθαλή των δένδρα, τὰ μεγαλο-
πρεπή δημόσια καταστήματα, και τέλος
δλην την ζωήν και την κίνησιν μεγα-
λουπόλεως, αριθμούσης άνω των έκατόν
χιλιάδων κατοίκων.

Και όμως το θέαμα τούτο, όσον ώ-
ραϊόν και άν ήτο, δέν άπησχόλησε περισ-
σότερον του δέοντος τον λοχιάν Μαρσιά-
λην και τον άνεπιόν του, οι όποιοι εις την
πόλιν εκείνην είχαν έργον σοβαρώτερον
άπληθές περιηγήσεως. . . Τας δούκ ήμέ-
ρας της διαμονής των κατηνάλωσαν διά
νά συλλέξουν ει δυνατόν πληροφορίας
σχετικάς προς το ταξείδιον, το όποιον
έπρόκειτο να έπιχειρήσουν, και το όποιον
θά τους εξώθει ίσως μέχρι των άπωτά-
των και σχεδόν άγνωστων χωρών της
βενεζουελικής Δημοκρατίας.

Αι πληροφο-
ροίαι, τας οποίας είχαν λάβη έως τότε,
ήσαν αρκετά άοριστοι, άλλ' ήλπίζον να
τας συμπληρώσουν εις "Άγιον Φερνάν-
δον." Έμελίθεν, ο Παύλος ειχεν άποφασιν
νά εξακολουθήση τας έρευνας του, δω
μακράν θα τω έπέβαλλεν ή άνάγκη, έστον
και μέχρι των μάλλον επικινδύνων χω-
ρών του άνω Όρενόκου. Και εις την από-
φασίν του ταύτην ήτο άμετάπειστος. "Αν
ο λοχιάς έπεχειρεί να τον άποτρέψη, θα
προσέκοπτε κατά της ισχυράς θελήσεως
του παιδιού, και θα υπεχώρει. . .

Ίδού διατι οι δύο ούτοι Γάλλοι, άφι-
χθέντες την προτεραίαν, εις Βολιβάρην,
θάνεχώρουν άμέσως την επαύριον, επι-
διβαζόμενοι του άτμοπλοίου, το όποιον
έκτελει την συγκοινωνίαν άνά τον κάτω
Όρενόκον.

« Ο Θεός βοηθός ! είχεν εϊπη ο
Παύλος. Ναι. . . εϊθε Αύττε να μας
βοηθήση, και όταν θα πηγαίνωμεν, και
όταν θα έπιστρέφωμεν ! »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΠΙ ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ ΣΙΜΩΝ ΒΟΛΙΒΑΡ

« Ο Όρενόκος πηγάξει από τον έπί-
γειον Παράδεισον ! » λέγει κάπου ο Χρι-
στόφορος Κολόμβος.

Την πρώτην φοράν καθ' ήν ο Παύ-
λος επρόφερε την φράσιν του μεγάλου
γενοσησίου θαλασσοπόρου ενώπιον του
λοχιού Μαρσιάλη, ούτος ήρκέσθη να-
παντήση :

— Θα το ίδούμε !

Ίσως δέν είχαν άδικον ναμφιβάλλη.
Ήπίσης καθαρός μύθος φαίνεται να εϊνε
και το ότι ο μέγας ποταμός πηγάξει εκ
της χώρας του Έλδωράδου, — γνώμη την
όποιαν παραδέχονται οι άρχαιότεροι εξε-
ρευνηταί της Νοτίου Αμερικής.

Όπωςδήποτε όμως, ο Όρενόκος δια-
γράφει ευρύτατον ήμισκύλιον, μεταξύ
του τρίτου και όγδόου παραλλήλου κύ-
κλου, προς βορράν του ίσημερινού, εκ-
τεινόμενον μέχρι της έβδομηκοστής μοί-
ρας δυτικού μήκους (από του μεσημ-
βρινού των Παρισίων.) Οί Βενεζουελια-
νοί υπερηφανεύονται πολύ διά τον πο-
ταμόν των, και περισσότερο από κάθε
άλλον, οί κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βα-
ρίνας. Θα είχαν δέ ούτοι την διά-
θεσιν να διαμαρτυρηθώσι δημοσία κατά
της γνώμης του διασημου Γάλλου γεω-
γράφου Έλισαίου Ρεκλούς, κατατάσσον-
τος τον Όρενόκον ένατον εις την σειράν
των μεγάλων ποταμών της γής. — Αμα-
ζόνιος, Γόγγος, Ούρουγουάης, Νίγη-
ρος, Γιαγγ-τσε-Κιάγγης, Βραμαπούτρας,
Μισισσιπής, "Άγιος Λαυρέντιος, Όρε-
νόκος, — θα είχαν, λέγει, δλην την διά-
θεσιν να τον άντικρούσουν, αν δέν εγνω-
ρίζον ότι αι γνώμαι του γάλλου συνα-
δέλφου των στηρίζονται επί βάσεων πολύ
άσφαλων. . .

Την 12 Αυγούστου, από της έκτης
πρωϊνης ώρας, το άτμόπλοιον Σίμων Βό-
λιβαρ — το όνομα γνωστόν μας. —
ήτο έτοιμον προς άπόπλουν. "Η δι'
άτμοπλοίων συγκοινωνία μεταξύ της Βο-
λιβάρης και των χωρίων του κάτω Ό-
ρενόκου, μόλις πρό όλίγων ετών είχαν
έγκατασταθή, και πάλιν δέν υπερβαίνει
το στάμιον του Απούρη. Δια ταύτα, όσοι
των έπιβατών έμελλον να συνεχίσουν το
ταξείδιόν των διά του Όρενόκου, θαπε-
διβαζόντου Σίμων ος Βόλιβαρ
όλίγα χιλιόμετρα μακράν του στομιού
του Απούρη, εις την πολίχνην Καϊκά-
ραν, και εκείθεν θα επέβαινον των πρω-
τογενών ινδιάνων κλοιαρίων. "Όσοι όμως
εσκόπων νάναπλεύσουν τον Απούρη,
ήδύναντο να φθάσουν μέχρι του Άγιου
Φερνάνδου (του Άγιου Φερνάνδου του
Απούρη, τον όποιον δέν πρέπει να συγ-
χέωμεν με τον άλλον Άγιον Φερνάνδον
του Αταβάπου, τον επί του Όρενόκου.)
δι' άτμοπλοίου της Βενεζουελικής Ατ-
μοπλοϊκής Έταιρείας.

Ο Σίμων Βόλιβαρ ήτο α-
τμόπλοιον έπίτηδες κατασκευασμένον διά
νά πλέη εις τούς ποταμούς τούτους, των
όποιων το ύδωρ αύξομειούται σημαντι-
κώς, αναλόγως των διαφόρων εποχών.
Πεπλατυσμένον κάτωθεν εις την τρόπι-
δα, εξετόπιζεν όσω το δυνατόν ολιγώτε-
ρον ύδωρ, έφερε δέ μέγαν τροχόν εις την
πρώμην άνευ περιβλήματος, στρεφόμενον
υπό διπλής, ισχυροτάτης μηχανής, με δύο
καπνοδόχους. Το σύνολον ήτο βαμμένον
διά ζωηρών χρωμάτων, από του κομφου
προσθέτου περιπτέρου, όπου αι αίθουσαι
και οι θαλαμίσκοι των έπιβατών (διότι το
κατάστρωμα ήτο προωρισμένον διά τα
έμπορεύματα,) μέχρι των θέσεων του
πλοηγού και του πλοιάρχου, εκεί ύψηλά,

υπό τας πτυχάς της δημοκρατικής ση-
μαίας.

Κατά γενικόν κανόνα, τα ύδατα του
Όρενόκου ύψονται κανονικώς μέχρι των
μέσων του Αυγούστου, και διατηρούν το
αυτό ύψος μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.
Ήπειτα αρχίζει ή κατάκτωσις, ή όποία
έξακολουθεϊ μέχρι Νοεμβρίου και τελει-
ώνει τον Απρίλιον.

Το ταξείδιον λοιπόν, το όποιον έπε-
χείραυν οι κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βα-
ρίνας, θά εγίνετο εις καλήν, εις εννοι-
κήν εποχήν.

Οι όπαδοί εκάστου των τριών γεωγρά-
φων συνέρρευσαν πολυπληθείς εις την
αποβάθραν της Βολιβάρης. Αν κατά
την αναχώρησιν εκπικάται τόσος ένθου-
σιασμός, φαντασθήτε τί θα εγίνετο κατά
την επιστροφήν ! Ζωηραί και θορυ-
βώδεις ένθαρρύνσεις άκηυθύνοντο προς
αυτούς, είτε εκ μέρους των ύποστηρίζον-
των τον Όρενόκον, είτε εκ μέρους των
κλινόντων υπέρ των δύο άλλων ύποψη-
φίων. Και εν μέσφ των κ α ρ α μ π α
και των κ α ρ α τ, των συνήθων βλα-
σφημιών, των όποιων δέν εφείδοντο ούτε
οι άχθοφόροι, ούτε οι ναύται οι προτοι-
μαζόντες τα του άπόπλου, παρά τὰ έξεία
συρίγματα των λειθήτων, τὰ όποια εσπά-
ρασσον τὰ ύδα, και παρά τούς θρυγηθ-
σμούς του άτμου, του έμφεύγοντος διά των
βαλβίδων, — άντήχουν αι ζητωκραυγαί
αύται :

- Βίβα ελ Γκουαδίαρ !
— Βίβα ελ Αταμπάπο !
— Βίβα ελ Όρενόκο !

Κατόπι, μεταξύ των αντιθέτων, ήγει-
ροντο συζητήσεις, φιλονεικίαι άπειλούσαι
να καταλήξουν άσχημα, αν δέν επενέ-
βαινε ο κ. Μιγκέλ, συγγρατάρ των μά-
λων εξημέριους.

Από του κιγκλιδώματος της κουπα-
τής του πλοίου, ο λοχιάς Μαρσιάλης
και ο άνεπιός του παρηκολούθουν τας θο-
ρυβώδεις ταύτας σηκνάς, χωρίς όμως να
έννοούν τίποτε. *
— Τι γυρεύουν έλοι αυτοί οι άνθρω-
ποι ; άνεκραξεν ο γηραιός άπόμαχος. Θά
εϊνε βέβαια καμμία επανάστασις !

Όχι, δέν ήμπορούσε να εϊνε, διότι εις
τά Ισπανοαμερικανικά Κράτη ούδέποτε
γίνεται επανάστασις, άνευ ενεργού συμ-
μετοχής του στρατιωτικού στοιχείου. Και
εδώ δέν εφαινετο ούτε ένς από τούς
έπτακισχιλίους στρατηγούς της Βενε-
ζουέλας !

Έν τούτοις, ο Παύλος και ο λοχιάς
Μαρσιάλης δέν θα εβράδυναν να μάθουν
τα διατρέχοντα, διότι άφείκτως και επί
του πλοίου οι τρεις γεωγράφοι θα εξη-
κολούθουν τας συζητήσεις των.

Τελος πάντων, αι τελευταίαι διατα-
γαί του πλοιάρχου εδδόθησαν, όσοι δέν
ήσαν διά ταξείδιον έσπευσαν να εξέλθουν
εις την αποβάθραν, και μετά τινα συνω-

στισμόν, δέν έμειναν επί του πλοίου, παρά
μόνον οι έπιβάται και οι άνδρες του
πληρώματος.

Μόλις ο Σίμων Βόλιβαρ έ-
ξελίγησεν, αι κραυγαί έδιπλασιάσθησαν,
και εν τω μέσφ των τελευταίων άποχαι-
ρητισμών, άντήχησαν πάλιν αι ζητω-
κραυγαί υπέρ του Όρενόκου και των
παραποταμίων του. Ο ισχυρής τροχός
του άτμοπλοίου έπληξε το ύδωρ με δύ-
ναμιν και ο πηδαλιούχος διηρθύθη προς
το μέσον του ποταμού. Μετα εν τέταρ-
τον της ώρας ή πόλις εκρύθη όπισω
από μίαν καμπήν της άριστεράς όχθης,
και μετ' όλίγον δέν εφαινετο τίποτε
και από τας τελευταίας οικίας της Βο-
λιβάρης, τας επί της άπέναντι όχθης.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΙΩΣΗΦ ΒΕΡΔΗΣ

Άγαπητοί μου.

ΝΒΟΣ Αϊών, εις τη'
άρχήν του, φαίνεται
ότι καταγίνεται εις το
να θαπτη τας δό-
ξας του προ-
κατόχου του.
Μετά τον Μπέ-
κλιν, τον μεγα-
λότερον ζω-
γράφον τ ω ν
χρόνων μας,
μετά τον Νικό-
λαον Γύζην, τον
ύπατον των ελλήνων
καλλιτεχνών και ένα
των διασημοτέρων ζω-
γράφων της Γερμα-
νίας, μετά την Βικτωρίαν,
την μεγάλην και αγαθήν βα-
σιλισσαν, — ίδού άλλος ήγε-
μών, άλλος σκηπτούχος του πνευματικού
κόσμου, άλλη Μεγαλειότης εν τή Τέχνη,
ο Ιωσήφ Βέρδης απέθανεν.

Ο Βέρδης ! Και ποίος από τούς νεα-
ρούς μου φίλους δέν γνωρίζει το ένδιχον
τούτο όνομα ; Και ποίος από αυτούς δέν
είδε, δέν ήκουσε, δέν έτραγώδησεν ή
δέν εξετέλεσεν ίσως και αυτός ο ίδιος εις
το πιάνον του ή εις το βιολι του, τεμά-
χια από την περιπαθή μουσικήν του Ρι-
γολέτου, της Αϊδὰς, της
Τραβιάτας, του Μπαλόι
μάσκαρα, του Τροβατόρε ;

Εϊνε άνάγκη να εϊπω εις κανένα, και εις
αυτούς τούς μικροτέρους, ως πράγμα
νέον δήθεν και πρωτάκουστον, ότι ο Ιω-
σήφ Βέρδης υπήρξε μέγας μουσικός, ο
μεγαλότερος των συγχρόνων μουσικών
της Ιταλίας ;

"Οχι" το γνώριζον έλοι, ακόμη και τὰ
μικρά παιδιά. Περί του Βέρδη ελέχθη,
ότι υπήρξε δημοτικώτερος και άπὸ τὸν
Μέγαν Ναπολέοντα. "Οχι" μόνον εις την
πατρίδα του, εις την Ιταλίαν, αλλά και
εις δλην την Εύρώπην, εις δλον τον κό-
σμον, όπου υπάρχουν άνθρωποι πολιτι-
σμένοι, έννοοῦντες και αισθανόμενοι την
μουσικήν. Επί πενήκοντα έτη, ο Βέρ-
δης εκυρίαρχησεν εις το μουσικόν στε-
ρέωμα, ως αστήρ πρώτου μεγέθους, χω-
ρίς ποτέ να ώχρησάη ή λάμπη του. Έ-
γραψεν άνω των τριάκοντα μελοδραμά-
των, και όλα σχεδόν είχαν έπιτυχίαν
θριαμβευτικήν. Με τὸ γλυκὺ και περιπα-
θές του όνομα, το άληθώς εμπνευσμένον,
ετραπήσαν πάπποι, πατέρες και έγγονοι,
τρεις γενεαί. "Αν δέν εϊνε από τούς μεγα-
λότερους μουσικούς των αίωνων, αν δέν
εϊνε ήγας, όσον ο Μπετόβεν, ο Μόζαρτ,
ο Ροσσίνι, ο Βάγνερ, αν δέν προσέθεσεν
εις την μουσικήν τέχνην όσα προσέθεσαν
οι μεγάλοι αυτοί διδάσκαλοι, — έγνωρί-
σεν όμως να συγκινήση τον πολὺν κό-
σμον, να ποσάσση δάκρυα από κάθε ο-
φθαλμόν, έπέτυχε να γίνη δημοφιλής όσον
κανείς άλλος των μουσικών, και διά πολ-
λὺν ακόμη καιρόν τὰ έργα του θα παί-
ζονται, και τόνομα Βέρδης θα ζή άθάνα-
τον και πανένδοξον.

Από τον βιον του, — βιον εργασίας,
αγώνων και θριάμβων, — εν επεισόδιον
εϊνε αξιον ιδιαίτεράς προσοχής.

Όταν έπρωτοφάνη ο Βέρδης, ή Ιτα-
λία δέν ήτο ακόμη ήνωμένη εις Κράτος,
όπως εϊνε σήμερα. Ητο χωρισμένη εις
μικρά Βασίλεια, και δούλη υπό ζένους.

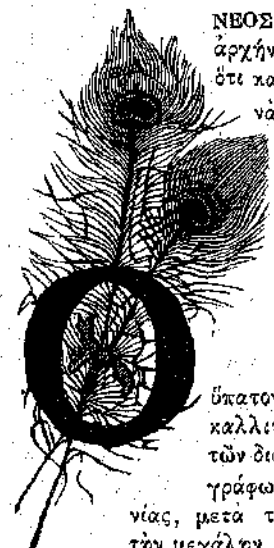
"Αλλ' ειχεν όρωμάση ή ιδέα της ενώσεως
της και της ανεξαρτησίας της, και ειχεν
αρχίστη ο αγών εκείνος κατά των τυράν-
νων, τον όποιον άπετελείωσαν ενδόξως οι
τρεις μεγαλύτεροι Ιταλοί πατριώται, ο
βασιλεύς Βίκτωρ Έμμανουήλ, ο Καβούρ
και ο Γαριβάλδης. Εις τον αγώνα αυ-
τόν, ο Βέρδης έλαβεν ενεργόν μέρος.

μά του μετ' όλίγον εγίνεν εις δλην την
Ιταλίαν το σύνθημα της εθνικής άπο-
κατατάσεως. "Ολοι εφώνάζαν, έλοι έ-
γραφαν εις τούς τοίχους : Ζή τω ο
Βέρδης ! (Viva Verdi !) τούτο δέ λέ-
γοντες και γράφοντες έννόουν : Ζή τω
ο Βίκτωρ Έμμανουήλ, βά-
σιλεὺς της Ιταλίας. Διότι
παραδόξως, ως εκ Θεού, τα όνομα VERDI,
άποτελείται από το άρχικα γράμματα της
φράσεως V i t t o r i o E m m a n u e l e
R e D i t a l i a . Ο Βίκτωρ Έμμα-
νουήλ δέν ήτο ακόμη βασιλεύς δλης της
Ιταλίας, ο Αυστριακοί κατείχον την
χώραν, και ή ζητωκραυγή αυτή ήτο
απηγορευμένη. "Αλλ' οι Ιταλοί πατριώ-
ται με την πρόφασιν ότι ζητωκραυγά-
ζουν υπέρ του μεγάλου μουσικού των,
εζητωκραύγαζον μυστικώς και συνθημα-
τικώς υπέρ του μελλοντος Βασιλέως
των, υπέρ της μελλούσης ανεξαρτησίας
και ενώσεως των !

Ούτω και οι άρχαιοί Χριστιανοί, οι
καταδικωμένοι υπό των έχθρών της πί-
στεως των, είχαν ως σύνθημα, ως έμ-
βλημα ιερὸν τον ιχθύον, διότι ή λέξις
ΙΧΘΥΣ, ως γνωρίζετε, αποτελείται
από τα αρχικα της φράσεως : Ιησους
Χριστος, Θεου Υιός, Σωτήρ.

"Αλλ' ως επανέλθωμεν εις τον Βέρ-
δην. Απέθανε πλήρης ημερών, δόξης
και πλούτου. Η πατρίς του τον άντή-
μαίψεν, έπίταψιλεύσασα εις αυτόν, και
ζώντα και νεκρόν, όλας τας τιμάς. Έχ-
τός των παρασήμενων, εκτός των παντοίων
άλλων εκδηλώσεων, ο Βασιλεύς, διερ-
μηνεύων την έπιθυμίαν του λαού του,
ήβλεησεν να πονεύμη εις τον Βέρδην τον
τίτλον του κόμητος, άλλ' ο μέγας, όσον
μετριοφρων προσβύτης δέν τον έδέχθη.
Τα άπειρα πλούτη του, τα όποια ή-
σαν ο θαυμασμός των συγχρόνων του
εξηργυρωμένος, έχρησιμοποιήσε προς
Ίδρυσιν Ασύλου υπέρ των άπομάγων
Μουσικών, θηήσων δέ κατέλιπε μεγάλα
ποσά υπέρ αυτού, καθώς και υπέρ πολλών
άλλων φιλανθρωπικών καταστημάτων,
και υπέρ των πτωχών.

Τοιοῦτος ο Ιωσήφ Βέρδης. Τώρα
ποίος θα τον διαδεχθή, ποίος θα κατα-
λάβη τον θρόνον, τον όποιον άφίνει
κενόν ; . . . Λέγουν, ότι μετα τον θρί-
αμβον της Καθαλέρια Ρου-
στικάννα του Μασκάνη, ο Βέρδης
εϊπεν : « Ίδού ο διάδοχός μου. » Αλλ'
εις τα βασίλεια της Τέχνης, διάδοχος
δέν εϊνε πάντοτε εκείνος, τον όποιον
ορίζει ο θηήσων βασιλεύς. Το στάδιον
εϊνε ανοικτόν και ελευθερόν δι' όλους
τούς καλλιτέχνας, και ποίος εϊξεύρει, μή-
πως μίαν ήμέραν διαδεχθή τον Βέρδην
νέος μουσικός ελλην, και ίσως κάποιος
από τούς άγαγιώσκοντας την σημερι-
νήν μου έπιστολήν ; . . .
Σας άσπάζομαι.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

Τυχών Αθρόου Βραβείου υπό τὸ ψευδώνυμον Ἀγριοπολιώτατος. (Ἰδὲ Διάπλαιν 1900, σελ. 319.)

ΔΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΔΙΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Βριγίτα παρεστέκετο σιωπηλή. Ἡ παράδοξος σκηνὴ τῆς ἐπροξενούσας ἐκπληξίν, ἀλλὰ καὶ εὐχαρίστησιν ὄχι μικρότεράν. Καὶ ἔπειτα ἐπιθύρισε, σχεδὸν συγκεκλιμένην.

— Τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι! Ὁ Θεὸς νὰ το φυλάγῃ!..

— Ἡ Ρόζα νυστάζει πολὺ. Πήγαγε με 'στὸ κρεββάτι μου! εἶπεν ἡ μικροῦλα. Συγχρόνως κατέβη ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ κ. Βώρκε, ἐγονάτισε πλησίον τοῦ, ἔπειτα, σταυρώσασα τὰς χεῖρας, ἀπήγγειλε μὲ γλυκεῖαν καὶ ἐνθερμον φωνήν:

— Θεέ μου, φύλαξε τὸν μπαμπᾶ μου καὶ τὸν πλοίαρχο, καὶ ἀξίωσε τὴ Ροζούλα νὰ εἶνε φρόνιμο κοριτσάκι!

« Τὸν μπαμπᾶ μου καὶ τὸν πλοίαρχο » . . . τίποτε ἄλλο! Δὲν εἶχε λοιπὸν ἡ Ροζούλα κανένα ἄλλον, ποῦ νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ προσεύχεται δι' αὐτόν; Οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφήν; Μόνον ὁ μπαμπᾶς καὶ ὁ πλοίαρχος; Ἀλήθεια, τὸ τρυφερόν, τὸ γλυκὺ αὐτὸ πλασματάκι, τὸ πλήρες στοργῆς, ἡγάπηθῃ καὶ ἀνετράφη μόνον ἀπὸ δύο ἀνδρας, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς καὶ ἀπὸ τὸν πλοίαρχον; Περιέργον!

— Θέλω νὰ πλαγιάσω, οἷς παρακαλῶ πολὺ . . . ἐπανελάβε μὲ παρακλητικὸν ὕφος. Νυστάζω, μὰ νυστάζω πολὺ.

Ὁ κ. Βώρκε ἐστράφη πρὸς τὴν Βριγίταν:

— Τί νὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ἐν ἄκρῳ ἀμηχανία. Ὁ Λάρρης λέγει, ὅτι ὁ ναύτης ποῦ τὴν ἔφερε θὰ ξαναπεράσῃ, καὶ υποθέτω βέβαια, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν βάλωμε 'στὸ κρεββάτι.

— Ὡστε λοιπὸν ἀλήθεια, κύριε, οὔτε σεῖς δὲν καταλαμβάνετε τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά; ἀλήθεια δὲν ξεύρετε οὔτε ποῖα εἶνε, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;

— Μὰ τί, νομίζεις ὅτι σοῦ λέγω ψεύματα, Βριγίτα; Ὁχι, σοῦ εἶπα, δὲν ξεύρω τίποτε ἀπολύτως. Ὑποθέτω μόνον ὅτι τὴν ἔφεραν ἐδῶ κατὰ λάθος.

— Τὸ πουλάκι μου! ἀνέκραξεν ἡ Βριγίτα, εἰς ἀκατάλληλον κάπως στιγμήν.

— Ἡ Ρόζα νυστάζει! ἐπανελάβε τὸ κοράσιον. Ἐλα, βάλε με νὰ κοιμηθῶ, σὲ παρακαλῶ πολὺ! εἶμαι τόσῳ κουρασμένη!

Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα, ἐνηγκαλιζέτο τοὺς πόδας τοῦ κ. Βώρκε, πεπεισμένη ὅτι αὐτὸς ὄφειλε νὰ τὴν ἐκδύσῃ καὶ νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸ κρεββάτι.

— Ἡ μικροῦλα νυστάζει πολὺ, αὐτὸ εἶνε βέβαιον, εἶπεν ἡ Βριγίτα. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ τῆς κάμω λίγη θέσι 'στὸ κρεββάτι μου. Δὲν εἶνε κανένα δύσκολο πρᾶγμα.

— Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν γίνεται ἀλλοιούτικα, εἶπεν ὁ κ. Βώρκε, μὲ διαταγμὸν ἀκόμη. Ἄν ἔλθῃ ὅμως ὁ ναύτης; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τὸ ἔλυσεν ἡ μικρὴ Ρόζα, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην κατέπεσε κοιμισμένην παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κ. Βώρκε.

Ταλαίπωρον πλάσμα! κανεὶς δὲν εἰξεύρει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, κανεὶς δὲν εἰξεύρει ποῖα εἶνε! Ἀλλὰ τὰ γαλανά ματάκια δὲν ἀντέχουν πλέον νὰ μένουν ἀνοικτά, οὔτε νὰ γρηγορῇ τὸ κουρασμένον κεφαλάκι! Καὶ τώρα ἡ Ροζούλα ἀναπαύεται, κοιμᾶται κατὰ γῆς, ἐξηπλωμένη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ οἰκοδεσπότου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀμηχανία καὶ ἡ ἐκπληξίς αὐξάνουν ὄλονέν . . .

Χωρὶς νάναμεινῃ διαταγᾶς, ἡ Βριγίτα ἠρκέσθη νὰ εἶπῃ:

— Ἐπιτρέπετε, κύριε;

Καὶ σηκώσασα μὲ τρυφερότητα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ κοράσιον, τὸ ἀπήγαγεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, μὲ ὕφος σχεδὸν θριαμβευτικόν.

« Πουλάκι μου χρυσό, ἐπιθύριζε πρὸς τὴν κοιμισμένην Ρόζαν μιά νύκτα μόνον θὰ περάσῃς ἐδῶ, ἀλλ' ἔννοια σου, θὰ σε περιποιηθῶ ὅσον εἰμπορὸν καλλίτερα! »

Μόνον μὴ νὰ νύκτα θὰ περᾶς ἐδῶ! . . . Ἄ, Βριγίτα! νὰ ἤξευρες πόσον ἀπατάσαι! . . . Παρηγορήσου ὅμως, διότι κανεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ προεῖπῃ τί θὰ γενήσῃ ἢ ἐπιούσῃ! . . .

Ἡ ἀγαθὴ Βριγίτα ἔφερον εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς τὸ γλυκὺ τῆς φορτίον. Μὲ δεξιότητα, τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὰς τραχείας τῆς χεῖρας, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν τῆς εἶδεν ἡ καλὴ τῆς καρδιά, ἐξεδύσε τὴν Ροζούλαν, ἐκτένισε τὰ ξανθὰ τῆς μαλλᾶκια, χωρὶς διόλου νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ, τὴν ἐξάκλωσε μαλακὰ εἰς τὸ κρεββάτι, τῆς ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι ἓνα μαξιλαράκι, καὶ τὴν ἐσκέπασε ζεστά. Ἐπειτα ἐτοποθέτησε τὴν λυγρίαν οὕτως, ὥστε τὸ φῶς νὰ μὴ προσβάλλῃ τὰ κλειστά ματάκια, καὶ καθίσασα κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι, ἐστάθῃ ὀλίγας στιγμᾶς ἕως νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ ὕπνος τοῦ παιδιοῦ ἦτο ἀρκετὰ βαθύς, ὥστε νὰ μὴ τὸν ταραξοῦν τὰ βήματά τῆς.

Τί παράξενον πρᾶγμα ποῦ ἦτο τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο εἰς τὸ σπῆτι, ἀλλὰ πόσον ἡ παρουσία τοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξωρᾶίξε τὰ πάντα! Πολὺν, πάρα πολὺν καιρὸν εἶχεν ἡ Βριγίτα νὰ αισθανθῇ τόσῃν φαιδρότητα, τόσῃν εὐχαρίστησιν! «Τί κρῖμα, ἐσυλλογιζέτο, ποῦ αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ!»

Ὡ Βριγίτα, μὴ παραπονεῖσαι ἀπὸ τώρα! Αὐτὸ θὰ διαρκέσῃ πολὺ περισσότερο ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι. . .

Ὁ κ. Βώρκε ἐκάθησεν εἰς τὸ τραπέζι πολὺ ἀργότερα τοῦ συνήθους, καὶ ἔφαγε σκεπτικὸς καὶ ἀσηρημένος, ἀναμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰκούσῃ τὸ κρουνοῦν τῆς ἐξώπορτας.

— Καὶ τί εἶδους ἀνθρώπος ἦτο αὐτὸς ὁ ναύτης, Λάρρη; ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην.

— Ἐνός ἐφαίνετο, ἀπεκρίθη ὁ Λάρρης. εἶχε μαλλιά κατὰμαυρα ὡς τὸν κόρακα, καὶ τόσῳ πολὺ μακρὰ, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐντρέπεται.

— Καὶ εἶπε ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ ἀπόψε; — Μάλιστα, κύριε, γιὰ νὰ γυρέψῃ τὴν πληρωμὴν του. Τί πληρωμὴ ὅμως, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Πολὺ αὐθάδης ἀνθρώπος πρέπει νὰ εἶνε.

Ἐν τούτοις αἱ ὄραι διεδέχοντο τὰς ὄρας, καὶ αὐτῆς δὲν ἐφαίνετο κανεὶς. Δέκα ὄρας . . . ἑνδεκα ὄρας . . . μεσάνυκτα ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιον τοῦ προθαλάμου. Ἡ Ρόζα ἐκοιμᾶτο μακαρίως εἰς τὸ κρεββάτι τῆς Βριγίτας, ὅπου εἶχεν ἤδη πέσῃ καὶ αὐτὴ παρὰ τὸ πλευρόν τῆς, καὶ ἀπελάμβανε, μὲ τὴν γαλήνην ἀναπαυμένης συνειδήσεως, τὸν ἐπανορθωτικὸν ἐκεῖνον ὕπνον, τοῦ ὁποῦ τὸσῃν ἔχουν ἀνάγκην οἱ ἐργαζόμενοι ἀνθρώποι. Καὶ ὁ Λάρρης ἐπίσης εἶχε λάθῃ τὴν ἀδειαν νάποσυρῆ, ὥστε μόνον ὁ κ. Βώρκε ἔμενον ἀκόμη ἀγρυπνὸς εἰς τὸ σπῆτι.

Ὁ κ. Βώρκε ἐπῆρε τὸν καφέ του, ἐκάμπνε τὸ σιγᾶρον του καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποῖα ἐφωτίζετο τώρα λαμπρῶς ἀπὸ τὸ πολυφῶτον. Ἀφ' οὗ ἐθιμάτισεν ὀλίγας στιγμᾶς ἐπάνω κάτω, ἤρχισε πάλιν νὰ μελετᾷ τὰ

δικήγραφα, τὰ ὅποια εἶχε πάρῃ μαζί του τὸ ἀπόγευμα, δηλαδὴ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἡ ὁποῖα τὸν ἀπασχολεῖ τόσον πολὺ, καθ' ἣν στιγμὴν, ὡς ἐνθυμείσθε, τὸν διέκοψε τὸ ἀσθενὲς ρογχάλισμα τῆς κοιμισμένης Ρόζας.

Ἐκτύπησάν δύο ὄραι, καὶ ὁ κ. Βώρκε, περισυλλέξας τὰ σκορπισμένα χαρτῖα, ἐσηκώθη βραδέως, μὲ ἠχηρὸν χάσμημα.

Ὁνειρον θὰ εἶδε βεβαίωτατα! — ἐσκέπτετο — ὄχι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὔρεν ἓνα κοριτσάκι εἰς τὴν πολυθρόναν του! Δὲν το εἶχε φέρῃ ἓνας ναύτης, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ διὰ νὰ πάρῃ τὴν πληρωμὴν του, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐφάνη! Δὲν το εἶχε καθίσῃ εἰς τὰ γόνατά του, δὲν το εἶχε δώσῃ νὰ φάγῃ τὴν σούπαν του, δὲν το εἶχε χαιδεύσῃ, δὲν το εἶχε φιλήσῃ, δὲν το εἶχε ναουρίσῃ, οὔτε ἐκοιμᾶτο τώρα ἐπάνω, εἰς τὸ κρεββάτι τῆς Βριγίτας. . . Ὁχι, αὐτὰ ἦσαν ἀδύνατα πρᾶγματα, θὰ ἦτο ὄνειρον! . . .

Ἐν ᾧ ἔκαμνε αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἐστράφη μηχανικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς πολυθρόνας, ὅπου εἶχεν εὐρῆ τὸ κοράσιον, καὶ ἡ μαύρη βαλίτζα ἐκίνησε πάλιν τὴν προσοχὴν του.

— Πῶ! τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι νὰ μὴ τὴν ἀνοίξω ἀκόμη! ἀνέκραξε. Μὰ πῶς τὴν ἐξέχασα ἔτσι; Ἴσως θὰ εὔρω μέσα τὴν λύσιν τοῦ παραδόξου αἰνίγματος καὶ ἔχω βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀνοίξω, ἀφ' οὗ ὁ ἀνθρώπος δὲν ἐξαναγύρισε, καὶ ἀφ' οὗ τὸ παιδί εἶνε ἀκόμη ἐδῶ. . .

Ἐσυρε τὴν βαλίτζαν ἕως τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κάτωθεν τοῦ πολυφώτου. Παρητήρησε τότε, ὅτι ἓνα κλειδάκι σκουριασμένον ὑπῆρχε δεμένον εἰς τὸ χεροῦλι μὲ σπάγον κόκκινον. Ἐλυσε τὸ κλειδί, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κλειδαριὰν καὶ το ἐγύρισε δύο φορές.

Μὲ χεῖρα ἀνυπόμονον ἐσήκωσε τὸ σκέπασμα καὶ ἀμέσως παράδοξος ὁσμὴ θὰ λασιῶν φυκῶν προσέβαλε τὴν μύτην του. Ἐπάνω-ἐπάνω εὐρίσκοντο φορεματάκια, ποδιτσές καὶ διάφορα παιδικὰ ἀσπρόρουχα, τὰ ὅποια, μολονότι στεγνά, ἐφαίνοντο ὅτι εἶχαν βραχῆ ἀπὸ θάλασσαν. Ἰστὲρα ἐβγαλε μίαν κούκλαν, ἔπειτα μερικά ἄλλα παιγνίδια καὶ κουτάκια πολὺ παράξενα, διότι ὁμοιάζον μὲ τὰ χειροτεχνήματα ποῦ κατασκευάζουν κάποιοι ἀγριοί λαοί. . . Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἤρχετο αὐτὴ ἡ Ρόζα; . . . Κάτω-κάτω εὔρε διάφορα ἔγγραφα καὶ ἐπιστολάς, τὰ γράμματα τῶν ὁποῦν εἶχε φθεῖρῃ πολὺ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ὅμως μερικά λῆξεις, αἱ ὁποῖαι διετηροῦντο σχετικῶς εὐανάγνωστοι, τῷ ἐπροξένησαν τόσῃν κατὰπληξιν, ὥστε ἡ ἀναπνοὴ του ἐκόπη.

[Ἐπείκει συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.

Ὅσα θέλῃ ἄς λέγῃ ἡ γάτα! Ὁ Φασουλάκης δὲν τὴν ἀκούει! ὁ Φασουλάκης δὲν ἀκούει τίποτε! Δὲν θὰ μείνῃ πιά 'στὸ σπῆτι. . . εἶνε ἀποφασισμένος νὰ κἀμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου, καὶ θὰ τὸν κἀμῃ.

Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἐξόδα τοῦ ταξειδιοῦ, σοφίζεται νὰ κατεβῇ πεζὸς εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νὰ τρυπώσῃ κρυφὰ εἰς τὸ ἀμπάρι ἐνὸς πλοίου, ποῦ ἦταν ἔτοιμο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερικὴν.

Πραγματικῶς, χώνεται εἰς τὸ ἀμπάρι καὶ κρύβεται ἀνάμεσα 'εἰς τὰ βαρέλια τοῦ κρασιοῦ, εἰς τὰ κιβώτια τοῦ παστοῦ κρέατος, εἰς τοὺς τενεκέδες τοῦ βουτύρου, εἰς τοὺς σάκκους τῆς ζάχαρης καὶ τοῦ καφέ.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μονάχος του μέσα εἰς τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου.

Καὶ κάτι ἄλλα πλάσματα, μικροῦταίκα, μαλλιάρᾳ, μὲ μουστάκια καὶ μὲ μακρὺς οὐρὲς, εὐρίσκονται ἐκεῖ-μέσα.

Πόσα εἶνε ἀπὸ αὐτά! Ἐγουν τρυπώσῃ εἰς τὸ ἀμπάρι πολὺ πρωτύτερα ἀπὸ τὸ Φασουλάκη μερικά μάλιστα ἔχουν γεννηθῆ ἐκεῖ μέσα. Γι' αὐτὸ δὲν τοὺς καλοφαίνεται ὁ ἀνθρωπάκος ποῦ ἦλθε νὰ τοὺς πάρῃ τὴ θέσιν τοὺς, νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοὺς, καὶ τὸν ἀγριοκυττάζουν.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; λέγουν. Τί γυρεύει ἐδῶ; Μπα; ἦλθαν τὰ ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμερᾶ; Ὅριστε μας! Καὶ τί νομίζει τοῦ λόγου του; Ὅτι θὰ μας τρώγῃ τὸ λαρδί, καὶ τὸ βούτυρο καὶ τὸ τυρὶ, καὶ 'μεῖς θὰ τὸν κυττάζωμε; Ἄ, μπᾶ! δὲν γίνεται αὐτό! Πρέπει νὰ φύγῃ, νὰ ξεκουμπισθῇ ἀπὸ ἐδῶ μέσα!

Νά σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Φασουλάκης; νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰτὶ δὲν του ἀρέσει καθόλου ἡ συντροφιά τῶν ποντικῶν.

Ὅμως, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ γυρίσῃ 'στὸ σπῆτι του. Τὸ πλοῖον ἐξεκίνησε. Πάει πιά! Καλὸ ταξίδι! Τὸ πλοῖον ὅμως κουνιέται πολὺ. Τὸν Φασουλάκη τὸν πειράζει ἡ θάλασσα καὶ. . . καὶ. . . μὴν τὰ ρωτᾶτε! . . .

Καὶ ὅμως δὲν ἔφαγεν ὡς τώρα οὔτε βούτυρο, οὔτε τυρὶ, οὔτε λαρδί, οὔτε κρέας, οὔτε τίποτε ἀφ' ὅσα ἔχουν γύρω του τὰ βαρέλια καὶ τὰ σάκκια.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πλοίαρχος παρατηρεῖ τὰ ἀστρα μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του καὶ τὰ ἐρωτᾷ νὰ του δείξουν τί δρόμο πρέπει νὰ πάρῃ.

Ἐὼς ἐδῶ, καὶ μεθαύριον, πάλιν τὰ ξαναλέμε.

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰασην τοῦ Ἀστέρου (χαίρω πού θά μου γράψῃς τώρα τακτικά.) Ποιμενίδα τοῦ Ηλιάου (βραβίαις «καὶ τὸν ἔχαστο» καθίπερ καὶ τὸν πρότον» ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων.) Ἀφροναυτοπολίαν, Φλοδοῦτον τοῦ Εὐφείνου ([E]) διὰ τὸ εὐχέστερον παῖμα· δὲν εἶνε ἀνίτην νὰ σου εἴπω, διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ὅτι δεχομαι προθύμως ἢ το περιττὸν καὶ νὰ ἐρωτήσῃς.) Λαβιακὸν Ἄνθος (ἀνασπάζομαι καὶ τὸν φίλον μάς I. B. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις, δὲν εἰμπαρῶ νὰ ταξ δεχθῶ, διὸ στέλλομαι μετὰ τὸν Διαγωνισμὸν ὅμως εἰμπαρῶ νὰ στείλῃς, μαζί με ἄλλας, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέος.) Γεώργιον Σ. Τσιργιώτην (καταγραφεμένον μετὰ ἐπετησίων ἔργα.) Τρεμοσθῶτον Ἀστέρη ([E]) διὰ τὴν ὄρατιαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν· Νάστην τῆς Ναυαρχίδος (ἀποφεύγω νὰ δημοσιώσω τοιαύτας Πηλ. ομορίας, δι. ὅτι ἂν ἔκαμνο τὴν ἀρχήν, δὲν ἴα εἶχα τελεωμὸν· δύνασαι ὅμως νὰ ἐρωτήσῃς τοὺς καθυστεροῦντας εἰς τὰς Ἀφροναυτοπολίτικῃς ἢ νὰ τοὺς γράψῃς διὰ τὰ ὅποια εὐχαριστικὰ διαβάζω.) Ἀβλάθιον (εὐχαριστῶ θερμῶς.) Λαφροσταετῆ Νάβαρχον (σοῦ ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Ἀύσεων.) Μαγικὴν Βίβλον (σοῦ ἔστειλα τὸ ἑλλητικὸν φυλλάδιον.) Ἀργανῶν ([E]) διὰ τὴν ὄρατιαν ἐπιστολήν τῆς ἀνακνώσεως.) Νουσταλιὸν Ἑλληνα (ἀδύνατον, πρὸς τὸ παρὸν, νὰ σου ἀπαντήσω εἰς 8 π. ἐρωτάς· τῆς Φιλοδοσίας Ἐνώσεως δύνασαι νὰ γίνῃς μέλος, ἀποστέλλων φρ. 2 εἰς τὸ γραφεῖόν μου μετὰ τῆς σχετικῆς ἐπιστολῆς ἐπεὶ ὁ μόνος ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν ἀναλαμβάνω νὰ τὴν διαβιβάσω πρὸς τὸν κ. Σάμιου, τιμητάρχη, καὶ γραμματεῖα τῆς Ἐνώσεως.) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον ([E]) διὰ τὰς ὄρατιαις ἐπιστολάς.) Α. Μήτσου (σοῦ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ἡ φράσις ἐκεῖνη τῆς ἐφημερίδος δὲν εἶχε πειρακτικὴν ἔννοιαν· ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ εἰκὼν ἦτο παιδικὴ ποῦ εἶνε τὸ ψευδοὐνομὸν σου; δὲν το ἐσημείωσα.) Αἰγυπία ([E]) εὖγε, ἔκαμεις πολὺ καλά καὶ τὰ γράφεις εὐμορφα.) Τηλέμαχον (τὸ προσπαθῶ νὰ τὸ ἐνθυμῶμαι.) Βάδερ Πάουελ (αἱ ἐρωτήσεις ἀκατάλληλαι· τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα καλόν.) Χαμμένην Βουκίαν, (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φυλλά· δὲν ἔχω λόγους νὰ σοῦ εὐχαριστήσω· σήμερον ἐλλεθῆν ψευδοὐνομὸν τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Βικτόριαν Γρηγοροπούλου, Ἀνκλαδίτην, Πῶς με λένε, Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (εἰμπαρῶς νὰ μου στείλῃς τὰ δοκιμὰ σου, ἀρ' οὐ τῶσον ἐπιθυμῆς νὰ κοουσις τὴν γνώμην μου.) Ροδόχρον Μηλέαν (δὲν ἔχω λέξεις νὰ σοῦ εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὰς τῶσον ἐπιθυμῆσαι εὐχὰς καὶ διὰ τὸ τῶσον πρόθυμον ἐπισπάθωμα.) Ἀηδόνα τῆς Ἐρημῆ, Ἑλληνικὸ Ἀεράκι (τ' ἀποτελέσματα ἐβράδυναν, διότι αὐτὴν τὴν ὄραν διηγωνίσθησαν πάρα πολλοί, ἔτυχον δὲ καὶ αὐταὶ εἰς ἡμέρας, πο· μάς μένει πολὺ ὀλίγο; κίρως;) Ἐθνετὸν Ἰγυιον (ἔστειλα.) Κόκκωρα τῶν Τριπλῶν, (τὰ δημοσιεύθη.) Κοματίτσοσαν Βαλασσάν (ὄραϊστάτα τὰ ἐπετησίων σου διῶρα καὶ σοῦ συχαίρω· τὸ καμμένο τὸ καναρινίον ποῦ τὸ ἐβαλοῦμαι εἰς τὸ ἐλυτῆθη πολὺ καὶ ἡ Κ. κή, καὶ μου εἶπε· νὰ τὸ βάλῃς ἐπὶ καπέλου σου.) Κάλυκα Ρόδου (χαίρω πού ἔγινες καλῶς, καὶ σοῦ εὐχαριστῶ πού με ἐνθυμῆσαι ἐκ τῶν πρώτων.) Ἀντὴν Λαμπιρῆν (δὲ πειράζει ἀρετὴ ἢ καλὴ διδασίαις.) Φιλοσοφον Διογένην ([E]) πολὺ με εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· κ' ἐρωτῶς ἂν θέλω νὰ μου γράψῃς; δικαιοσύμην σου καὶ χαρὰ μου.) Ἰωάννην Π. Κροσταλιδίτην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς.) Ὀριώνα (* πρότασις σου θὰ ἐφαίνετο πολὺ φαρεῖα εἰς τοὺς φίλους μάς· κἀμνονεν, βλέπει, τόσφ πολλοὺς Διαγωνισμῶν, ὥστε μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις θὰ ἦτο ἀφόρητος· ἴσως ὅμως ἡ ἰδέα σου εἰμπαρῶ νὰ ἐπαριστῆ δι' ἑνα Διαγωνισμὸν — τοῦ Διηγήματος π; χ' — καὶ θὰ το σκεπθῶ.) Πικραμέντην Καρδοβάν Θεωρακίτην (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, εὐχόμενος διότι ἔχω τῶσον καλὸν καὶ ἐνθουσιώδη φίλον.) Νέ-

ον Νάστην, Εὐκασιρολίον Δένδρον (ἡ συνδρομή σου ἐλπίθω ἔκτατος· μὴ ἀνασχηθῆς.) Λιακὴν Μαργαρίταν (δὲν ἀρεσπάτω ὅτι θὰ κάμῃς ὅτι εἰμπαρῶς διὰ τὸ ἐσπάζωμα, καὶ σοῦ εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.) Σερνήν Κόρην (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβείον· νὰ μου φιλήσῃς τὸν μικρὸν Πέτρον, τοῦ ὁποῖου τὰ λογίκα με ἐνθουσιάζουν.) Ἐλένην Χ. Μητησιάδου ([E]) πολὺ ὄρατιαις τὰ λέε, καὶ σοῦ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τῶσθη ἀγάπην· νὰ μου φιλήσῃς τὸν μικρὸν Λουκῶργον, τὸν ὁποῖον ἐστρελλαίνεις ὁ Φασουλῆκος — φαντάζομαι πόσον ὀν τὸ ἀρετῆ ὁ ἐφετηνός! — καὶ νὰ σου ζήσῃ ὁ νεογέννητον ἀδελφάκι, ἡ μικρούλα Ἐκθρίπην.) Νικ. Γ. Νικολαοῦδην (ἔστειλα εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς κολακευτικὰς ἐπιδείξεις.) Πύργον τῆς Βαβέλ (εὐχόμενος φέτος τὰ εὐσημὰ σου νὰ εἶνε πολὺ περισσώτερα.) Ἀστροπορακίτην (ἔγω ὅμως δὲν το πιστεύω μαθ' ὅλην τὴν ηλικίαν καὶ τὴν ἐνασχόλησιν, ναμῶς ὅτι καὶ φέτος θὰ ἐμφανίσεαι συχνά· διότι εἰς τὴν ἐπιστολήν σου βλέπω ἀκριβῶν τὸν καλαῖον ἐνθουσιασμὸν.) Κυκλαμιάν (εὖγε· ἔστειλα.) Φιλοπῆτριδα Ἰάδα (λοπὸν;) πῶς σου φαίνονται τὰ ἐπετησίων μυθιστορήματα; περιμένω· Κράτηρον, Γ. Λυκιάδην Ἀηδόνα (σοῦ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου ἀδελφούλας· σοῦ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀμειλιτον ἀγάπην· ἰδὸν κομμάτια ἐπὶ Βυδουκίαν (τὸ ἔλαβα.) Λοξίαν, Παρθενῶνα ἔχιν· δὲν ἔγινε λάθος· ἀλλὰ πολλὰ ἐγκριθέσαι Πνευματικῆς Ἀσκήσεως δὲν ἐδημασιεύθησαν, διότι δὲν ἔλαθον σιρῶν ἐτελέωσα δηλ. τὸ ἔτος πρὶν τελεωῶσθαι αὐταὶ μὰ ἡ-δυνατόν νὰ γερῶν τὰ φυλλά με Ἀσκήσεις, καὶ μάλιστα τοῦ αὐτοῦ εἶδους δια·; διότι δὲν εἶχα μόνον νὰ κάμω ἐλογοτήν, ἀλλὰ καὶ συνδυασμὸν.) Ἰαστρο Ποτακίαν (δὲν δύνασαι νὰ ζητήσῃς ἀποζημιωσιν ἀπὸ τὸ ταχυδρομείον, ἀρ' οὐ δὲν ἦτο συστημένη ἢ ἐπιστολή· πολὺ δίκαια σοῦ γράφεις περὶ τῶν Ἀσκήσεων καὶ τα εἶπα χιλιῶδες· ἀλλ' ἀρ' οὐ δὲν μάς ἀκούουν εἰ νὰ κάμω; εἶνε δυνατὸν νὰ τα ἐνθυμῶμαι δια ἀπέχω;) Ἐροθῶν Καμβέλιαν, Ἰασηνῶν τὸν Κόκκωρον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐν ἐπισημῶν θὰ κάμῃς Ἄν με ἀναγραμματίσῃς. Ἐστὶν ἐπὶ τῆς Πανδούσης Καρδίας.

29-30. Κεκυρμένα ὄνοματα.

Εἰς τὴν κατωτέρω φράσιν εἶνε κεκυρμένα ἑμμοισικὸν ὄργανον καὶ σύγχρονος μουσικῶς συνθέτης.

Μπάρακα Θεοφῶτη-Μπάρακα Θεοφῶτη, Γιατί μᾶς κἀνεῖς τὸ βαρὺ;

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Κενιέρ.

31. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5	= Χώρα τῆς Εὐρώπης;
2 3 4 5	= Ποτὸν.
3 5 2	= Στοιχεῖον.
4 3 2 3	= Μέρος τοῦ σκελετοῦ.
5 2	= Ἄρα τοῦ ἔτους.

Ἐστὶν ἀπὸ Στ. Γ. Σταματίου

32. Πρόβλημα.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθη, ἡ μήτηρ μου εἶχε τὸ τρίτον τῆς ταριχῆς ηλικίας τοῦ πατρὸς μου. Τὸ τρίτον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρὸς μου ἴσους· ἔώρα μὲ τὸ πενταπλάσιον τῆς ηλικίας μου, ἡ δὲ ηλικία τῆς μητρός μου, πολυπλασιαζομένη μετὰ τὸ δέκατον τῆς ηλικίας τοῦ πατρὸς μου, ὑπερβαίνει τὴν ηλικίαν μου κατὰ 300 ἔτη. Πῶς, ἐτῶν εἴμεθα;

33. Ποικίλη Ἀκροστυχίαις.

Τὸ μεσαῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς δευτέρας, τὸ δεύτερον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς τρίτης, καὶ τὸ τρίτον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς τετάρτης, ἀποτελοῦν ἄλλομαχον:

1, πικρὸν. 2, κόρημα. 3, γεωργικὸν ἔργαλειον. 4, Κύριον ἀνδρῶν.

34. Φωνηεντόλιπον

* κνρς ν κφν τς κνρς

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἐκθρίπην.

35. Γρίφος.

τὸν ἢ ἢ ταρα, ὄδρον, τεθῶν I.

καλλοὺς ἢ ἢ α

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Καρδίας ἀπὸ Πέτρας

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαρτίου

Ὁ γάμος τῶν ἀδελφῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχω γράφωμαι εἰς λόγους τῶν ἀδελφῶν ὁμοίως, πολεῖται ἐν τῷ Πνεύματι μᾶς εἰς φιλίαν, ἂν ἕκαστος περὶ τῆς 20 φύλλο καὶ τριτάται φρ. 1

21. Λεξιγραφίος

Ζῶον, ἀνεωνυμία, κ' ἐν ἀκρωτήριον

Κάμνον. — μὰ δὲν το λέγω, εἶνε μυστήριον!

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Κεραμιόμαχου

22. Συλλαβογόμοφος λογοπαίικτικὸς.

Ἄν βελήσῃς ἐνα φθόγγον νὰ ἐνώσῃς μ' ἐκείνην

Ἐνὰ ἄσμα θὰ ἀνοήσῃς ἢ θὰ ἰδῆς οἰκονομίαν

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

26. Στοιχειόγραφος.

Βγάλε Ο καὶ βάλε Υ

Καὶ θὰ ἰδῆς με πὶ γαλήνην,

Ἄπ' τὸ γοῦμά του θὰ βῆθ

Καὶ ἐν ὄνομα τῆς γίνῃ.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἑλληνοπούλου

27. Περὶ ὄνη.

Νάντικατασταθῶν ὁ ἀστερίσκος καὶ αἱ στήλαι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νάναγινώσκωνται:

Καθέτως ἐνδοξὸς στρατηγὸς ἀρχαῖος ὄριοντις ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος δεικνύσθησιν καὶ ἀριστέρας χώρα τῆς Εὐρώπης.

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Θεωρακίτης

28. Ἀναγραμματίστισμός.

Εἶμαι ὄρος τῆς Ἑλλάδος

Ὅπως ἔχω ἂν μάρτυρας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 20

395. Ἄκτιον (ἀκτῆ, ὄν.) — 396. Ἀλέκτωρ

Ἐκτωρ. — 597. Ἀργός· Ἄργος.

598. ME NE- ΛΑ- ΟΣ 600. P A K H

NE- Α- ΡΟΣ Α Α Υ Σ

ΛΑ- ΡΟΣ Κ Υ Μ Δ

ΟΣ Η Σ Α Υ

399. Ἀνίδη ὁ πρῶτος ἐπὶ τοῦ δευτέρου καὶ ὁ τρίτος ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων, καὶ οὕτως ἔβασαν τὰ κέραια. — 601-608. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῆς συλλαβῆς ἐρυσχηματίζονται: τρυφῶν, τρυφῶν, τρυφῆ, τρυφῆ, τρυφῆ. — 606. ΘΑΥΜΑΣ ΠΙΝΟΣ

Ἐσπερία, Ἄπλιον, Ἰππὸς, Μίδα, Ἀπολλων, Σέσωστρας. — 607. Ὁ χρόνος εἶνε χρέματα. — 608. Πονηρὸς ὁ μικρόνοτος.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῃ

[12 λέξεις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆ μου λεπτὰ 5 ἄντων. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ἐπιπλέον τῶν 10 πληροῦσαι ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρῶτα δημοσιεύσων χειρογράφα πρὶντι νὰ εἶνε πολὺ ἐπιπλέοντα καὶ νὰ φθάσων εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς ἀντιθέτου τὸ θραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μίλλον διὰ τὸ μετέπειμα]

Εὐνορίστως ἀντάλλαξον εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ βελότρια ἐκ πάσης πλέως. Ἡ Διεύθυνσις μου, κ. Ἰωάννην Ἀγκωνίον Χριστοφίδην, εἰς Πειραιᾶ. (A. 9)

Dension Française — Δωμάτια καλῶς ἐπιπλασμένα, με ἄμπαρον περιποίησην, μετὰ ἡ ἄνευ τραφῆς, ἐνοικιάζονται εἰς τὴν δδὸν Κάνιγγος ἀριθ. 13. (A. 10)